

fjerne sig for langt fra den i Øjeblikket herskende offentlige Mening her i Landet ved ogsaa at foreslaa den Beruselse paa offentligt Sted straffet, som ikke er til Ulempe, men kun er »aaabenbar«, og i saa Henseende er man derfor bleven staaende ved Politivedtægternes Bestemmelser.

Paa et andet Punkt er man derimod gaaet videre. Beruselse paa private Ene-mærker bør ikke blot straffes, naar den forstyrrer den offentlige Fred, men ogsaa naar den gør Politiets Indskriden berettiget til Hjælp for den berusede selv eller hans Omgivelser. Den, der i beruset Tilstand truer sine Omgivelser eller udsætter dem eller sig selv for Fare, kan for Tiden ikke straffes, selv om den berusede derved har lagt Beslag paa Politiets Kræfter, og for at værne saavel Omgivelserne som Politiet samt for at skabe det nødvendige Grundlag for at paabegynde Tvangsbehandling af den drikfældige har man ment at burde udvide Beruselsens Strafbarhed ogsaa til dette Tilfælde¹⁾ (§ 1, 2. Stykke).

De detaillerede Straffebestemmelser i § 1, 3. Stykke, have nærmest lovtekniske Grunde. Det er ikke Kommissionens Opfattelse, at selve Beruselsesforseelsen i og for sig kræver udstykkede Regler for Gentagelsesstraffe; men da Gentagelsesstraffen, der som Regel viser, at kronisk Alkoholisme er til Stede, bør danne det nødvendige Overgangsstadium til Tvangsbehandlingen, ere Gentagelsesbestemmelserne formede saaledes, at naar den drikfældige for gentagen Beruselse er naaet op til Fængselsstraf, er han samtidig naaet til at kunne tvangsbehandles, vel at mærke dog kun, hvis hans Drikfældighed ogsaa oplyses ad anden Vej.

§ 1, 4. Stykke, giver Lovhjemmel til, hvad der er fast og nødvendig Praksis, nemlig Anholdelse af berusede.

Drikfældighed.

Det er alt antydet, at Kommissionen ikke fæster synderlig Lid til, hvad der for Ædrueligheden kan opnaas ved Straf for Beruselse, og at Straffebestemmelserne for Beruselse nærmest ere at anse som en nødvendig Indledning til Bestemmelserne om Behandling af drikfældige med Helbredelse som Formaal.

Angaaende Drankerbehandling henvises til Bilagene S. 237 til 290. For Englands Vedkommende endvidere til Bil. S. 21, 28, 29, 33, for Norge S. 151, 167, for Schweiz S. 118, 140. Af de fremmede Lovgivninger har Forslaget holdt sig nærmest op ad det norske.

Kommissionen anser det for fastslaaet, at Drikfældighed ikke kan opfattes blot som en moralsk Forvildelse, der alene kan modvirkes ved psykisk Paavirkning, men at den tillige maa opfattes som en Sygdom, en i Centralnervesystemet ved Alkoholgiften foraarsaget Sygelighed, der kræver Helbredelse ved Kur.

Deraf følger, at Drankerasyler i deres Væsen ere Helbredelsesanstalter ikke Opdragelsesanstalter; og at Lægevidenskaben angaaende deres Ledelse maa have det afgørende Ord. Men Staten kommer til at beskæftige sig med dem af to Grunde, dels fordi de tiltrænge pekuniær Understøttelse, dels fordi der bliver Tale om Tvangsindlæggelse af Drankere til Helbredelse.

Tvangsindlæggelsen skal man først omtale, da den indeholder et nyt Princip. Vel er det ikke nyt, at den drikfældige kan tvangsindlægges i et Sindssygehospital, naar der hos ham har udviklet sig en Sindssygdomsform, under hvilken han er farlig for sig selv og Omgivelser, en Tvangsindlæggelse, som sker rent administrativt. Men denne Beføjelse til Tvangsindlæggelse af sindssyge er ikke tilstrækkelig.

Hvornaar en Sindssygdom er af den Natur, at den retfærdiggør Tvangsindlæggelse, er noget usikkert, og Grænsen er vistnok dragen forskelligt til forskellige Tider, men bestandig dog saa snævert, at den har holdt udenfor et stort Antal Tilfælde af Drikfældighed, hvor Tvangsindlæggelse vilde være ønskelig. Det er derfor nødvendigt at give selvstændige Regler om Tvangsindlæggelse af drikfældige.

1) Se Bilag S. 150.